

Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Singapore tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol; Singapore, 19 februari 1971

BRIEF VAN DE MINISTER VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

's-Gravenhage, 10 juni 1971.

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 21 juni 1971.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 21 juli 1971.

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestrenge hierbij de Nederlandse en Engelse tekst over te leggen van de op 19 februari 1971 te Singapore tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Singapore tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol (*Trb.* 1971, 95).

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft zal deze overeenkomst alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

DE JONG.

Toelichtende nota

Op initiatief van de Republiek Singapore zijn met dat land onderhandelingen gevoerd over een bilaterale regeling ter vermindering van dubbele belasting op het gebied van de belastingen naar inkomen, winst en vermogen. Bij die onderhandelingen is overeenstemming bereikt over de tekst van de overeenkomst, met bijbehorend protocol, die hierbij ter goedkeuring wordt voorgelegd.

Deze overeenkomst is het eerste resultaat van de besprekingen over vermindering van dubbele belasting die tussen Nederland en verscheidene ontwikkelingslanden zijn geëntameerd.

Tot dusverre heeft Nederland nagenoeg uitsluitend met geïndustrialiseerde landen overeenkomsten ter voorkoming van dubbele belasting gesloten. De desbetreffende overeenkomsten, waarvoor het door de Organisatie van Economische Samenwerking en Ontwikkeling aanbevolen verdragspatroon veelal tot richtsnoer is genomen, dragen daarvan duidelijke kenmerken. Zij zijn afgestemd op een vergelijkbare graad van economische ontwikkeling van de verdragspartners en gestoeld op de gedachte van feitelijke wederkerigheid.

Bij het sluiten van overeenkomsten ter vermindering van dubbele belasting met ontwikkelingslanden kunnen evenwel, naar vrijwel algemeen wordt erkend, de uitgangspunten die tussen geïndustrialiseerde landen gangbaar zijn, slechts zeer ten dele worden in acht genomen. In verschillende opzichten zijn essentiële afwijkingen noodzakelijk.

Dit houdt vooreerst verband met de veelal zorgelijke budgettaire positie waarin ontwikkelingslanden verkeren. Met het oog hierop is het voor die landen doorgaans uiterst bezwaarlijk hun belastingheffing over naar het buitenland vloeiende inkomsten onder de werking van overeenkomsten ter voorkoming van dubbele belasting in dezelfde mate te beperken als in een verdragsverhouding tussen geïndustrialiseerde landen gebruikelijk.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

lijk is. Zulks temeer omdat – anders dan tussen geïndustrialiseerde landen – de inkomensstroom in overwegende mate in één richting vloeit, n.l. van het ontwikkelingsland naar het geïndustrialiseerde land. Anderzijds hebben de ontwikkelingslanden in verband met hun economische opbouw een sterke behoefte aan buitenlands kapitaal en buitenlandse know-how. De toevoer daarvan wordt echter aanzienlijk geremd door de veelal hoge belastingen waaraan de opbrengsten van beschikbaar gesteld kapitaal en know-how in het ontwikkelingsland zijn onderworpen. De meeste ontwikkelingslanden zijn dan ook wel bereid zich, ter bevordering van de voor hun economische ontwikkeling noodzakelijke buitenlandse investeringen, bijzondere fiscale offers te getroosten, doch alleen dan indien die offers rechtstreeks en volledig ten goede komen aan de investeerders en niet van hun effect worden beroofd door belastingheffing in het land waar de investeerders gevestigd zijn.

De hiervoor in het kort geschetste overwegingen vinden ook in de overeenkomst ter vermindering van dubbele belasting met Singapore hun weerspiegeling. Hoewel bij de voorbereiding daarvan de structuur van het door de O.E.S.O. aanbevolen model tot punt van vertrek is genomen, wijken daarvan verschillende in de overeenkomst neergelegde regelingen aanzienlijk af.

Van dividenden, welke niet in deelnemingsverhouding worden uitgekeerd, mag Nederland, naast de belasting die over de vennootschappelijke winst verschuldigd is, 15 pct. dividendbelasting heffen. Dividenden, die in deelnemingsverhouding aan een inwoner van Singapore worden uitgekeerd, zullen niet aan bronheffing onderworpen zijn (artikel 10, tweede lid).

Onder het belastingstelsel van Singapore wordt van de door een vennootschap behaalde winst „Income Tax” geheven. Indien de winst wordt uitgekeerd, geldt deze „Income Tax” als voorheffing van de door inwoners van Singapore verschuldigde inkomstenbelasting en als eindheffing voor niet-inwoners van Singapore. Deze laatste zijn mitsdien voor de dividenden in Singapore niet aan een belasting onderworpen naast de door de vennootschap over haar winst verschuldigde „Income Tax”. In de overeenkomst is deze situatie geconsolideerd (artikel 10, derde lid).

Voor het geval een van de Staten zijn systeem van belastingheffing met betrekking tot winsten en uitdelingen van lichamen een wezenlijke wijziging zou doen ondergaan – b.v. wanneer Singapore een afzonderlijke dividendbelasting naast de belasting over de vennootschappelijke winst zou invoeren – opent de overeenkomst de mogelijkheid de overeengekomen regeling te herzien (artikel 10, achtste lid).

Ten aanzien van interest mogen beide landen een bronheffing van ten hoogste 10 pct. toepassen (artikel 11, tweede lid). Voor Nederland houdt dit geen wijziging van de bestaande situatie in, aangezien de interne wetgeving niet in een bronheffing op interest voorziet. Voor Singapore betekent dit echter dat de bronheffing wordt verlaagd van 40 pct. tot 10 pct. Deze bronheffing wordt verrekend met de door de genietter in Nederland over de interest verschuldigde belasting. Heft Singapore in het kader van zijn maatregelen tot het bevorderen van investeringen minder dan 10 pct. bronbelasting, dan staat Nederland niet slechts verrekening toe van de belasting die Singapore in feite heeft geheven, doch vermeerdert het deze met tweemaal het verschil tussen dit belastingbedrag en 10 pct. van de interest (artikel 24, derde lid, letter *a*, en vierde lid, letter *b*). Heft Singapore b.v. 5 pct., dan staat Nederland een verrekening toe van $5 + 2 \times (10 - 5) = 15$ pct. Heft Singapore in het geheel geen belasting, dan staat Nederland een verrekening toe van 20 pct. Dit laatste komt neer op de helft van het autonome belastingtarief van Singapore.

Het effect van deze bepalingen is niet slechts dat de bijzondere opofferingen welke Singapore zich getroost niet illusoir worden gemaakt door belastingheffing in Nederland, doch tevens dat die bijzondere offers hun complement vinden in een hogere verrekening met de Nederlandse belasting.

De overeenkomst bevat soortgelijke bepalingen met betrekking tot de belastingheffing over royalty's. Anders dan bij interest, kan de bronheffing echter niet variëren van 0 tot 10 pct., doch bedraagt deze steeds nihil (artikel 12, eerste lid).

Daar staat tegenover dat Nederland aan zijn inwoners steeds een verrekening van 20 pct. van de royalty's toestaat (artikel 24, derde lid, letter *b*, en vierde lid, letter *c*).

De regeling inzake royalty's bevat een uitzondering voor vergoedingen voor niet-wetenschappelijke auteursrechten, met inbegrip van bioscoopfilms en geluidsbanden voor televisie en radio. Singapore is van oordeel, dat het zich niet kan veroorloven dergelijke uitgaven te stimuleren. Van Nederlandse zijde bestaat hiervoor begrip; de overeenkomst is derhalve niet op deze uitgaven van toepassing (artikel 12, zesde lid).

Alle verrekeringen van bronbelasting van Singapore zijn gebonden aan de beperking dat nimmer meer wordt verrekend dan in Nederland aan belasting over de desbetreffende inkomsten verschuldigd is (artikel 24, vijfde lid). De verrekening kan voorts niet meer bedragen dan de helft van de bronbelasting die Singapore heft, indien geen speciale stimuleringsmaatregelen van toepassing zijn (artikel 24, vierde lid, slotzin). Zou Singapore het huidige algemene tarief van de bronheffing op interest en royalty's verlagen tot 30 pct., dan behoeft Nederland dus geen grotere verrekening toe te staan dan 15 pct. van de interest en royalty's.

Aangezien het samenstel van regels inzake de belastingheffing over interest en royalty's is afgestemd op de positie van Singapore als ontwikkelingsland, is in onderdeel IV, eerste lid, van het bij de overeenkomst behorende protocol vastgelegd, dat de regels inzake de verrekening van belasting binnen 10 jaren na de inwerkingtreding van de overeenkomst onderwerp van nader beraad zullen uitmaken.

Met betrekking tot winsten uit de exploitatie van schepen en luchtvaartuigen in internationaal verkeer was Singapore, ondanks de aandrang die van Nederlandse zijde werd uitgeoefend, niet bereid tot aanvaarding van de internationaal vrij algemeen gevolgde regel, dat deze uitsluitend belastbaar zullen zijn in de Staat waar de feitelijke leiding van de onderneming is gevestigd. Uiteindelijk is overeenstemming bereikt over een compromis-oplossing, krachtens welke beide landen:

- a. alleen belasting heffen over de winst op uitgaande vrachten;
- b. de winst op die vrachten nimmer op een hoger bedrag vaststellen dan 5 pct. van de ter zake van die vrachten ontvallen bedragen;
- c. hun belastingtarief met betrekking tot die winst halveren (artikel 8).

Krachtens de belastingwetgeving van Singapore kan de aldaar belastbare winst op vrachten worden bepaald door de wereldwinst van de onderneming naar de verhouding tussen de op Singapore betrekking hebbende vrachten en de totale vrachten van de onderneming (de zogenaamde vrachtenbreuk) toe te rekenen aan Singapore. De aldus berekende winst dient te worden gestaafd met een certificaat van de buitenlandse belastingdienst inzake de samenstellende delen van de berekening. Singapore heeft zich verbonden deze methode in de verhouding tot Nederland te blijven toepassen, ook al zou de interne wetgeving op dit punt gewijzigd worden (onderdeel I van het protocol).

In verband met de halvering van het belastingtarief van Singapore verleent Nederland aan de Nederlandse scheep- en luchtvaartondernemingen geen vrijstelling voor de in Singapore belastbare winst, doch verrekent het de belasting van Singapore met de Nederlandse belasting (artikel 24, derde lid, letter *a*, en vierde lid, letter *a*).

In de overeenkomst zijn bepalingen opgenomen, die een verbod van discriminatie inhouden (artikel 25). Deze bepalingen zijn nagenoeg gelijk aan de regeling die ter zake door het Fiscale Comité van de O.E.S.O. is uitgewerkt.

Voorts bevat de overeenkomst, in navolging van andere overeenkomsten, die Nederland in de laatste jaren heeft gesloten, een voorziening tegen het ontgaan van de belasting over de winst uit aanmerkelijk belang (artikel 14, zesde lid).

Op verzoek van Singapore is evenwel overeengekomen dat voordelen uit de vervreemding van aandelen in onroerend

goed-maatschappijen, indien de vervreemder 25 pct. of meer bezit van het aandelenkapitaal van zodanige maatschappij, belastbaar zullen zijn in het land waar de onroerende goederen zijn gelegen (artikel 14, vijfde lid). Is de winst uit vervreemding op deze grond in Singapore belast, dan verleent Nederland daarvoor, behoudens het progressievoorbehoud, vrijstelling (artikel 24, tweede lid). Deze bepaling moet worden gezien tegen de achtergrond, dat winst uit de vervreemding van de aandelen in dit geval wordt gelijk gesteld met winst uit vervreemding van de onroerende goederen zelf.

De overeenkomst zal, wat Nederland betreft, toepassing vinden met terugwerkende kracht tot 1 januari 1968 (artikel 29). Voor Singapore geldt terugwerkende kracht tot het aanslagjaar 1969, doch in feite houdt dit geen afwijking in van het voor Nederland geldende tijdstip van ingang, aangezien de belasting over een aanslagjaar in Singapore wordt geheven over het inkomen van het daaraan voorafgaande jaar.

De overeenkomst heeft slechts gelding voor het Rijk in Europa. Ingevolge artikel 28 kan de gelding echter tot Suriname en de Nederlandse Antillen worden uitgebreid. De Regeringen van Suriname en de Nederlandse Antillen hebben evenwel doen weten, dat zij uitbreiding van de gelding van de overeenkomst tot hun land voorshands niet opportuun achten.

De Staatssecretaris van Financiën,

F. H. M. GRAPPERHAUS.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

DE JONG.